

Domokos Johanna

B.

Nagy léptékben láthatóvá válik az út: privilégium. Kis lépések: sötét szobák. Berlin. Sokszor költöznek az emberek utcákkal tovább. Meztelenül sétálnak az aikido-terem öltözőjében, zuhanyoznak, öltözködnek. Intimitáshoz kevesebb érzék, magányosan elégedettebbek. Az életről nem lehet beszélni, lefedí politika, környezetvédelem, utazás. Kedvesek. Úgy tesznek, és ettől olyanok lesznek.

Utazni szemmel és szívvel. Itt a szemnek és szívnek sok jut, a mérleg serpenyőit kevesbé billegnek. Ki megszokta, hogy a szívnek sok jut, és a szemnek jutó nem annyira lényeges, annak belül kell bátorkodnia, és szerelemben maradnia. Berlinem ölelésbe pecsételt Erdély. Külsőleg leghamarabb így közelíthető meg. Erdélyemben forróbb az ölelés, lényegesebb az érzéki, egymásért való törődés, szebb az áldozat, és természetesebb a gyermekvirágzás.

Szobámba széki szóttas kerül, hoidóban fehér írásos. Gyönyörködöm anyai öltések mozdulatában. Elég távol vagyok, szorítástól szabadon. Újra kívánczni oda, ahonnan jöttem.

Távol és közel. Kamránkból nem hiányzik gyümölcsösünk pálinkája és lekvárja. Apa és Anya, melyből az élet, ha más nincs is, újrakezdhető, folytatható. Vendégeknek egy pohár pálinka, egy kanál méz, kardamom, ánizs. Háromszor felfőzve. Liszt, tojás, tej: palacsinta hetente négyyszer. Lekvárral töltve.

Boldogság erősödhet. Nem jár erre senki, aki a szokott értelmetlen semmiségekbe belekötne. Nevem, nyelvem, érdeklődésem, kérdéseim, öleléseim. Lehetnek. „Csak azt mondd meg, rózsám” – ha ez megszólal mély férfihangon, olyanon, melyben van a tájból, friss szerelmet éleszt. Valamennyire kódolt vagyok, mámorítható. Hisz gyönyört fakasztó kulcsokat tudni egy térhez, melyben néhány szétszórt részem rejtőzik.

Erdélyben nincs meg a közösségi illúzió, hogy jól megértenék egymást az emberek. Berlinben van ebből az illúzióból, és gyakran történik csoda.

Emberek előtt ülök. Felolvasok. Érzem, várják a szavakat, figyelik, a térhatás nem nyeli el annyira a kellemeset, mert belőle sok van. A különbözőségnek talaja termékenyebb. Van hova elhelyezkedni a fogadó figyelmének nyitott ernyője alatt. Közös örömben elfeledhetjük, hogy ehhez bármi közünk is van. Mert csak a tévedések személyesek. Meg a szenvedés.

Itt az emberek nem rohannak ég és föld között, föl-le, ki-be. Rövidebb, biztonságosabb útra gyűjtják fel járműveik ködlámpáit. Munkahelyre, munkahely-nélküliségre oda-vissza. Szép otthonra oda-vissza. A másik ember ebben a távlatban már túl messzinek tűnik. Utcalakók. Parkmutatványosok. Hétfvégén telefonon megbeszéljük, hogy a következő hónapban melyik kontinensre utaznak, és mérgeződnek, ha ez már nem tervezhető.

Úgy látszik, Berlinben is csupa minket érintő és nem érintő, bosszantó és boldogító, észrevett és észre nem vett dolgok történnek. Ami kék a trükkfilmezésnél, itt berlini tárgyakkal helyettesítődik. Közben minden fordítva van. Kik ott vannak, közösen odalátják maguknak az épületeket, tárgyakat, történéseket, tudott és nem tudott dolgokat, és ha minden berlini egyszerre elaludna, Berlin egészen megszűnne, és többé senki nem tudna róla.

Ez a sok szerencsés jött-ment, ki Szent Péter és Szófia illatát árasztja ottomán ostromok emlékekbe rakódott képeivel, Moszkva, Varsó, Prága, Budapest, Madrid hangjaival, vidéki hangszereivel. És ez a sok mocsári menekült a közeli gyűrűkből! Mind a vízbe dobált kövek kincsén. Száz év alatt ide szaladtak, falat húztak, bontottak, és most a filmezőgép, azt hisszük, megint elromlott, mert képeit zavartan váltja szemünk. Épületek, mint egykor falak, rohanó ütemben tornyosulnak.

Biciklin, vonaton, buszon, barátok autóin, sajátjainkon vágunk útnak majd a nyári szünet alatt. Évről évre összegyűjtve valamit. Ebbe a világba áramlik az új, áramlik értékes és ócska, hogy legyen mindből a legfinomabb.

Téli hónapok után, e város falai között. Kora tavasz van. Képeket keresek magamban rikító sárgával, vörös erdőolajjal. Nem talállok. Mondhatni, felcserélődik Holdra, vár voltra. Fordítani próbálok világok között, és kapcsolatok nélkül az érzékekben maradok. Nem akarok a világtól semmit, ismét olyan boldog vagyok.

Magyar mamák köre. Álrokoni vallatások. Steiner. Homeopátia. Kelsang Gyatso. Amál. Pedro. Magyar Ház. Bea. Román Nagykövet-

ség. Julia. Mario. Annamari. Tenzin. Lajos. Vessela. Angelina. Roland. Rilke. Messiah. Michael Z. Berlin Tarot egyik kártyája, leginkább az akasztott. Nincs talaj a láb alatt, de van valami altruizmus. Berlin az asztma gyógyíthatósága. Szív-szútra kinyilatkoztatása. Egy másik nyelven, egy másik életben lehet, hogy a kedvesnek ez lesz egyik beceneve. Akkor majd ez érthetetlen.

Ez a rengeteg kép, mely otthonról készül rólunk bő nadrágban, tele zsebekkel, nagy cipőkben! Olyan vagyok magamnak, mint egy szomorú bohóc. E sok szem és szív figyelméhez tapadok. Nyáron meghallgatjuk egymás történeteit, és hálát adunk, ha az éveket így számolgathatjuk.

Ami közelebb visz, távol van ismét. Ezért könnyű szólni róla, de ezért mással is keveredik. Berlin, a tizedik város, véget ért, mint lakodalom a mesékben, és kezdődik egy másik. Az Operenciás tenger partjára vetődünk, és úgy teszünk, mintha már rég megszoktuk volna, hogy élünk.

(Látó, 2004/6.)

DOMOKOS JOHANNA 1970-BEN SZÜLETETT SZÜLETETT SZOVÁTÁN. VERSET ÉS PRÓZÁT ÍR, MŰFORDÍTÁSSAL FOGLALKOZIK.